

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Editarea vieții, varianta pentru avansați

Demult, într-o celebră și amuzantă serie de cărți transformată între timp în franciză cinematografică – „Confessions of a shopaholic” – personajul principal, Becky Bloomwood, își justifica față de sine achizițiile vestimentare făcute pe bandă rulantă, folosind același mecanism hilar de gândire: „Cum să nu cumpăr această eșarfă, când știu deja că o să port tot timpul? O să-mi spună lumea «fata cu eșarfă albastră»”. Evident, fata cu eșarfă albastră devenea, în funcție de obiectul dorinței, „fata cu cardigan albastru”, „fata în rochie roșie” sau „fata cu pantofii verzi”, în încercarea disperată de a cosmetiza actul compulsiv al achiziției sub aspectul unei investiții ultra-inteligente pe termen lung.

Mai în glumă, mai în serios, cam la fel îmi judec și eu cumpărăturile, deși mă aflu la capătul opus al spectrului față de Becky. Dacă ea nu se poate abține să NU cumpere, în ultimii ani eu mă conving cu mare greutate să cumpăr. Dacă un anumit lucru nu îndeplinește toate cerințele de pe lista mea mentală – inclusiv factorul „nu pot trăi fără...” – prefer să-l ocolesc cu eleganță și să mă mai gândesc. O zi, două, o săptămână. Ceea ce eu și Becky avem, însă, în comun (în afară de faptul că atât eu, cât și ea, suntem jurnaliste de business și iubitoare de modă) este taman raționamentul amuzant de mai sus. De fiecare dată când cumpăr ceva, încerc să mă gândesc cu câte lucruri diferite din dulap aş putea purta lucrul respectiv. Aş putea să fiu, pe termen lung, „fata cu pantaloni roșii la dungă”? Hm... parcă nu. „M-aş vedea toată vara ca fata cu geantă lila-albastru?”. Sub nicio formă. Și iată cum, aplicat invers, același raționament prin care personajul imaginar al lui Sophie Kinsella ajungea periodic în faliment, mă ajută să iau unele dintre cele mai înțelepte și chibzuite decizii.

Am citit undeva că fiecare dintre noi își privește viața servindu-se de o anumită analogie, în funcție de convingerile proprii, adânc-înșădăcinate. „Viața e un joc”, vor spune unii, de obicei aceia care consideră că există mereu un învingător și un învins și că, inevitabil, la cineva va da cu minus. „Viața e o scenă de teatru”, spun alții, mai dramatic, aluzie la faptul că nu-și dezvăluie niciodată adevăratul chip. „Viața e un montagne-russe”, vor spune cei care au trecut prin mai multe sușuri și coborășuri.

M-am gândit mult care ar fi analogia care mă definește și, tocmai într-un moment în care celebrăm abilitățile mele de „editor” de garderobă, am ajuns la concluzia că activitatea de editare este o constantă a vieții mele profesionale și personale. Pentru mine, viața este ca un document Word în care mă străduiesc pe cât posibil să șterg virgulele inutile, să spațiez paragrafele, să elimin greșelile de tipar și să îndepărtiez cu grijă „înfloriturile” inutile, printr-un „Delete” scurt și hotărât. Să păstrez esența și să mă eliberez de balastul frazelor redundante. Să trăiesc un pic mai mult, astfel încât rezultatul tuturor capitolelor care se vor înșira de-a lungul vremii să fie un roman citibil, „curat”, fără umplutură și fără pagini neterminate ori sărite. Și asta începe, de multe ori, cu simplul act de a te cunoaște suficient de bine cât să știi dacă poți fi sau nu „fata cu eșarfă gri”. □